

Til Beskæftigelsesministeriet/beskæftigelsesminister Mette Frederiksen (bm@bm.dk)
og Folketingets Beskæftigelsesudvalg

Aarhus, den 13. november 2012

Bekymringer og kommentarer vedr. lovforslag L53 om fleksjob

Kære Mette Frederiksen, Lennart Damsbo-Andersen (S), Eigil Andersen (SF), Nadeem Farooq (RV), Ulla Tørnæs (V), Mai Henriksen (K), Joachim B. Olsen (LA), Finn Sørensen (EL), Bent Bøgsted (DF) samt øvrige medlemmer af Beskæftigelsesudvalget.

Det er med stor bekymring, at jeg har fulgt lovgivningsprocessen med den påtænkte reform af fleksjob- og førtidspensionsordningen. Reformens målsætninger og konsekvenser er modstridende, og reformen skaber snarere end fjerner barrierer til arbejdsmarkedet for mennesker med funktionsnedsættelser. Det fremstår som et stort paradoks, at beskæftigelsesministeren og forligspartiernes ordførere igen og igen fastslår, at man med reformen vil "hjælpe" udsatte mennesker ind på arbejdsmarkedet, men at man afviser at lytte til de mennesker, som man siger man vil "hjælpe", og at store grupper af disse mennesker i øvrigt bl.a. via repræsentanter fra handicaporganisationer mv. gang på gang har frasagt sig denne reforms facon på "hjælp". Jeg undrer mig over, at det ikke har gjort mere indtryk på ministeren og ordførerne, at vi er så mange, der har søgt at påpege, at bogstavens intentioner i dette lovforslag om "inklusion" på arbejdsmarkedet ikke vil blive opfyldt, men tværtimod modarbejdet af lovforslagets konkrete initiativer i retning af yderligere barrierer for, at mennesker med varigt nedsat arbejdsevne kan opleve inklusion på arbejdsmarkedet.

Det står også som et voldsomt paradoks, at man med lovforslaget vil give mennesker med meget nedsat arbejdsevne bedre vilkår for at komme i arbejde, men man samtidig vil fratage de nuværende fleksjobbere (de såkaldt "stærke" af slagsen med en arbejdsevne på mellem 1/3 og 1/2) en del af den kompensation, som har været med til, at de med held har kunnet opnå job og udfoldet sig under rimelige vilkår på arbejdsmarkedet siden fleksjobordningens fremkomst i 1998. Dem taler ministeren helst ikke om, men det synes urimeligt, at de nuværende fleksjobbere skal ofres. De er måske "stærke" målt i forhold til dem, der i dag er på førtidspension og har en arbejdsevne under 1/3, men de er stadig sårbare og udsatte i forhold til det arbejdsmarked, vi taler om, og de vil ikke kunne klare sig som selvforsørgende uden fleksjobordningen. Med lovforslagets mange ændringer af fleksjobordningen ofrer man reelt de nuværende fleksjobbere! Det er ikke okay.

Hvorfor har man stort set ikke rettet et komma i lovforslaget på trods af massiv kritik fra mange kanter i høringsrunderne og på trods af, at mange af høringssvarene direkte kom med ændringsforslag? Hvordan forsvarer man dette fra beskæftigelsesministerens og ordførernes side, når der i Handicapkonventionens artikel 4, stk. 3, tales direkte om, at deltagerstaterne i "beslutningsprocesser vedrørende forhold i relation til personer med handicap indgående [skal] rådføre sig med og aktivt involvere personer med handicap (...) gennem de organisationer, som repræsenterer dem"? Det har bestemt ikke været oplevelsen fra os, der vil blive ramt af lovgivningen, at vi er blevet inddraget endsige hørt!

Jeg vil gerne fremhæve nogle af de kritikpunkter, som vi kom med i vores to høringssvar fra STOP Flexjobreformen, og som desværre stadig er aktuelle i forhold til L53.

Grundlæggende fejlagtig præmis: Arbejdsevnen kan ikke "udvikles" for denne målgruppe

Lovforslaget opererer med tanken om, at arbejdsevnen i målgruppen kan udvikles. Jeg vil gerne slå fast, at det ikke er rimeligt i et lovforslag i relation til fleksjobområdet *generelt* at tale om arbejdsevne som noget, der kan *udvikles*. Størsteparten af de nuværende fleksjobbere vil ikke kunne udvikle arbejdsevnen, eftersom de er visiteret til fleksjob pga. fysiske lidelser eller handicap, hvilket bekræftes af DISCUS-rapporten. Det er ikke fair over for de mennesker, der med 100 % sikkerhed har en varigt nedsat arbejdsevne, og som med garanti aldrig vil kunne udvikle den, at behandle dem efter samme regler som dem, man formoder har et udviklingspotentiale. Den gruppe af mennesker, som muligvis kunne forbedre deres arbejdsevne, er typisk personer med visse psykiske lidelser – og man har tydeligvis i lovforslaget primært tænkt på disse og ikke på øvrige grupper af fysiske lidelser og handicaps inden for det kroniske felt, herunder progredierende sygdomme. Men psykiske diagnoser udgør kun en mindre andel af sygdomsbaggrunden i den samlede gruppe af fleksjobbere og førtidspensionister, og det er ikke rimeligt at ville putte alle slags kronisk syge mennesker og mennesker med alle slags handicap ind i et system, som i bedste fald en lille del af de personer, som har psykiske lidelser, ville kunne leve op til.

Når man får fleksjob, så er det, fordi man som udgangspunkt har en *varigt* nedsat arbejdsevne! Og når lovforslaget (det står i teksten af 4. september) sigter på at få de berørte personer over i "ustøttet beskæftigelse", så er det en stor selvmodsigelse og hån at knytte til en fleksjobordning, ligesom det er en hån at anvende dette generelt over for de brugere af en fleksjobordning, som har en veldokumenteret varig nedsættelse af arbejdsevnen. Nærstuderer man lovkomplekset, kan man læse, at man vil lægge en vurdering af en "varigt nedsat arbejdsevne" delvist til grund for en afgørelse om fleksjob, ligesom man anerkender begrebet "restarbejdsevne", men samtidig indfører fleksjob som midlertidige forhold under påskud af, at arbejdsevnen kan ændre sig positivt. En varigt nedsat arbejdsevne, der "udvikler" sig? Det hænger ikke sammen.

Midlertidige fleksjobs

Det er problematisk, at man vil gøre fleksjobvisitationer midlertidige for mennesker under 40 år og kræve mange revurderinger. Det er fornuftsstridigt at forvente, at mennesker med kroniske lidelser eller invaliderende handicap, som allerede har fået konstateret en varigt nedsat arbejdsevne, pludselig skulle blive raske eller befries for deres handicap, jf. ovenstående betragtninger. Tværtom vil arbejdsevnen for den største gruppe af de visiterede forblive dårlig eller endog formindskes. Skulle der mod al forventning ske mirakler, så er fleksjobbere jo allerede i dag forpligtet på at kontakte kommunen. Så reformens mistænkeliggørelse og krav om revurderinger er aldeles unødvendige og bygger i alt væsentligt på betragtninger om enkelte sygdoms- og fleksjobgrupper inden for det psykiatriske sygdomsområde, hvor der i bedste fald kan være et lille håb om bedring. Det er ikke retfærdigt over for alle de øvrige at bruge én logik på alle – for sygdomme og mennesker er forskellige!

Jeg foreslår, at fleksjobvisitationer ikke skal gøres midlertidige, men er gyldige fra det tidspunkt, de gives, med mindre at situationen for den visiterede ændrer sig til det bedre.

Fastholdelsesfleksjob

Lovforslagets artikel om fastholdelsesfleksjob (12 måneders-reglen) er ligeledes uhensigtsmæssig, idet disse *ikke* vil kunne fastholde mennesker i jobs, men tværtimod efter alle eksperter vurderinger vil betyde fyringer, ledighed og øget eksklusion fra arbejdsmarkedet. Cirka halvdelen af alle nuværende fleksjobs etableres i dag som fastholdelsesfleksjobs, idet det er lettere at overbevise en arbejdsgiver om hensigtsmæssigheden i en fleksjobansættelse, når arbejdsgiveren i forvejen kender den pågældende medarbejder. Hvis lovforslaget vedtages i sin nuværende form, vil man kunne imødesee, at cirka halvdelen af alle fremtidige fleksjobbere ikke opnår ansættelse alene pga. denne uhensigtsmæssighed. Det modarbejder jo hele lovforslagets tilsyneladende intentioner om, at mennesker med handicap skal kunne opnå inklusion på arbejdsmarkedet frem for eksklusion.

Jeg foreslår derfor, at man annullerer dette punkt i lovforslaget og gør det muligt at overgå til fleksjobansættelse direkte fra den dag, hvor en visitation til fleksjob er blevet givet.

Uretfærdige og uværdige løn- og arbejdsvilkår

Ændring af tilskudsmodellen

I lovforslaget ændrer man aflønningsstrukturen for personer i fleksjob fra at være fuldtidsløn (hvor arbejdsgiveren fik refusionen fra kommunen svarende til den kompensation, som Jobcentret havde vurderet relevant for den pågældende persons funktionsnedsættelse) til en opdeling i løn (fra arbejdsgiver) plus ydelse (kompensation fra kommunen). Man ændrer altså en del af lønnen til en klientydelse på et lavere variabelt niveau, ligesom fleksjobberens delvist klientgøres. Det er begrædeligt, det er uretfærdigt og det er uværdigt.

En konsekvens heraf er, at arbejdsgivere ikke længere vil blive kompenseret for forskellen mellem fleksjobberens og den ordinært ansatte raske medarbejders arbejdsevne. Dermed er der intet økonomisk incitament til at ansætte en fleksjobber fremover. Det er beklageligt. Virksomhederne vil stå med risikoen for at få et relativt økonomisk tab ved at ansætte en fleksjobber frem for en ordinært ansat pga. ustabilitet og sygefravær. Konsekvensen bliver, at fleksjobbere får endnu ringere chancer for at få eller fastholde et arbejde end i dag – og det gælder i særlig grad fleksjobbere med uddannelser og mange arbejdserfaringer. Jeg frygter, at fleksjobberne vil blive tvunget til at dumpe deres løn for overhovedet at få en ansættelse – og dermed betaler fleksjobberens selv for kompensationen til arbejdsgiver ud af sin faktiske løn. Det er ikke rimeligt.

Ændring af arbejdsevnevurderingen

Derudover sår man tvivl om lønværdien af fleksjobberens arbejdsevne og foreslår en anden og mere detaljeret måde at udmåle den på end den metode, der anvendes i dag. Man foreslår en graduering på henholdsvis effektivitetsgrad/intensitet/produktivitet og timetal, som samlet skulle give et udtryk for den arbejdsindsats, som arbejdsgiver skal aflønne medarbejderen for. En arbejdstime er altså fremover ikke bare en arbejdstime, men kan gradueres i modsætning til, hvad man gør på det øvrige arbejdsmarked. (Det hed i de tidligere varianter i forligsaftalen af 30. juni og i lovforslaget fra 4. september "effektiv arbejdsevne", "effektiv arbejdstid" og "reel arbejdsindsats", mens det i lovforslag L53 hedder "det arbejde, der bliver udført" og "den arbejdsindsats, der reelt ydes" med tilføjelse af parametrene arbejdstid og arbejdsintensitet/produktionsgrad. Men i alle tilfælde diffuse størrelser, som en arbejdsgiver altid vil kunne bruge til at presse lønnen ned. For hvem kan vurdere objektivt, hvori det "reelle" niveau består?)

Det er unfair og dybt problematisk at arbejdsevnevurdere og lønsætte arbejdsevnen så specifikt. Det vil betyde, at vi får et arbejdsmarked, der kan underbyde overenskomstsystèmes minimumssatser. Stig Langvad fra Danske Handicaporganisationer formulerer det i et åbent brev til beskæftigelsesministeren den 21. september: "En model, som sætter lighedstegn mellem graden af nedsat arbejdsevne og produktiviteten i et konkret job, vil altid forskelsbehandle mennesker med handicap – fordi man forsøger at behandle dem ens med en standardformel. En person, som har en arbejdsevne, der er nedsat med fx 70 pct. kan i et konkret job, hvor personen anvender netop hans/hendes særlige kompetencer, godt være 100 pct. produktiv. Man kan derfor ikke, uden at forskelsbehandle, sætte lighedstegn mellem nedsat arbejdsevne og produktivitet, og man kan derfor heller ikke med rimelighed fastsætte lønnen efter en sådan model. Hvorvidt en person i fleksjob har nedsat produktivitet må altid være en individuel vurdering af den enkeltes kompetencer og skånehensyn i det konkrete job."

Derudover vil en vurdering af produktivitet/arbejdsintensitet også i mange jobtyper være svær eller umulig at lave på et fair og objektivt grundlag – såmænd *også*, hvis man havde anlagt den samme form for produktivitetmåling på raske mennesker, hvilket man jo aldrig ville gøre. Det er vanskeligt at se, hvordan man objektivt skulle kunne vurdere produktiviteten fx inden for vidensområdet og i servicefag. Her kan produktiviteten jo variere over tid, være afhængig af opgaven eller afhænge af andre medarbejders arbejdsindsats. Mange typer arbejdsopgaver i fx en akademisk, kunstnerisk eller videnskabelig sammenhæng bør jo skulle måles på sin kvalitet eller i relation til den forbundne faglighed.

Overenskomstfravigelse

Herudover åbner man så også yderligere op for, at arbejdsgivere kan fravige overenskomsterne på området og ansætte fleksjobberne efter ringere lønforhold. Det er stærkt kritisabelt, at man på den måde nedskriver fleksjobberens forsørgelsesgrundlag på mange niveauer.

Den nye fleksjobordning vil blandt andet få den samlede konsekvens, at uddannede og højt kvalificerede mennesker vil få svært ved at finde ansættelse såvel som blive særligt hårdt ramt med voldsomt stor lønnedgang til følge. Endvidere indfører reformen en usaglig forskelsbehandling mellem forskellige grupper af mennesker med handicap, således at de nuværende fleksjobbere med en arbejdssevne på mellem 1/3 og 1/2 vil blive diskrimineret i forhold til de nye minifleksjobbere med en arbejdssevne på maks. 10 timer ugentligt, som ifølge en anden aftale kan få et engangstilskud med sig til virksomheden. Det vil betyde at det bliver endnu sværere for fleksjobbere med over 10 timers arbejdssevne ugentligt at finde ansættelse. Derudover åbner lovforslaget for en ladeport til statsautoriseret løndumping, og det er simpelthen ikke rimeligt.

Jeg foreslår derfor, at man beholder den nuværende ordnings lønmodel alt inklusive.

Lovgivning med tilbagevirkende kraft: Uretfærdig ændring af allerede fleksjobvisiteredes vilkår

Allerede fleksjobvisiterede personer skal ifølge lovforslaget overgå til den nye ordning. Kun dem, der er i fleksjob for øjeblikket, kan bevare deres rettigheder under den nuværende ordning – så længe, de altså ikke skifter job.

Det er ikke rimeligt at indføre tvungen overgang til ny ordning ved fyring, ledighed og jobskift. Det er jo et faktum, at ca. 11.000 fleksjobbere skifter job hvert år, og således vil de nuværende fleksjobbere i løbet af blot ganske få år blive smidt over på en ordning, der på alle måder stiller dem meget dårligere og meget mere uretfærdigt end med den ordning, de har disponeret ud fra med forventning om at kunne regne med. Det er ikke rimeligt at lovgive med tilbagevirkende kraft, set i lyset af, hvor alvorlige og vidtrækkende forringelser der er tale om! Det virker meget uretfærdigt, at alle de nuværende fleksjobbere over en kort årrække vil kunne imødegå meget voldsomme forringelser af deres økonomi og lønforhold med indvirkning på hele deres arbejdsliv og livsindkomst.

Vores samfund bryster sig normalt af mobilitet på arbejdsmarkedet. Derfor er det urimeligt, når nuværende fleksjobbere henvises til samme arbejdsplads, ja, samme stilling eller arbejdsfunktion resten af livet, hvis de ikke vil have deres forsørgelsesgrundlag minimeret voldsomt. Andre lønmodtagere risikerer ikke voldsom lønnedgang ved jobskift inden for samme faglige og ansvarsmæssige niveau, men har derimod som oftest udsigt til lønfremgang i takt med øget anciennitet og øgede jobberfaringer.

Derudover vil overgangen til ny ordning betyde et enormt samfundsmæssigt spild af opsamlet viden og kompetencer på arbejdsmarkedet. Mange uddannede personer i fleksjob vil ikke turde binde an med at søge nye stillinger på grund af de voldsomme lønforringelser og vil få endnu sværere ved at finde arbejde ved arbejdsløshed. Det er ikke fair, at regeringen på den måde lægger op til et arbejdsmarked, hvor det ikke under en økonomisk betragtning skal kunne "betale sig" at uddanne og videreuddanne sig for mennesker med alvorlige sygdomme eller handicap, og hvor man ikke bruger de uddannedes kompetencer, men i bedste fald gør fleksjobberne til b-mennesker uden ret til anerkendelse, respekt og retfærdige lønforhold. Det står i modsætning til regeringens parole om, at løsningen på samfundets problemer er mere uddannelse. Her har vi en stor gruppe mennesker, som allerede *besidder* en masse viden og kompetencer på højt niveau – men forligspartierne kaster grus på dem. Det er ikke alene uretfærdigt, diskriminerende og jantelovsagtigt. Det er også tåbeligt.

Jeg foreslår, at personer, der er visiteret til fleksjob under nuværende ordning, til enhver tid og uden begrænsninger kan fortsætte under denne og kun frivilligt skal overgå til ny ordning, hvis det er det, de selv ønsker. Man har gjort det frivilligt, om personer på førtidspension bliver på gammel ordning eller overgår til ny. Den frivillighed burde også gælde for fleksjobberne i forhold til gammel og ny ordning!

Uretfærdige adgangskrav til selvstændige i fleksjob

Der bliver ikke med lovforslaget reelt givet mulighed for at etablere egen virksomhed. Det er kun muligt at blive fleksjobber i egen virksomhed, hvis man, jf. § 70 g, allerede ”5) forud for tilkendelse af tilskuddet første gang har drevet den selvstændige virksomhed i væsentligt omfang i mindst 12 måneder inden for de seneste 24 måneder.”

Hvordan denne passage skal fortolkes, er uklart, men i første lovudkast (af 4. september) forlød det, at fleksjobbere skal have præsteret minimum 30 timer om ugen i et eller to år. Under alle omstændigheder betyder det krav, at det stort set bliver umuligt for mennesker med handicap og varigt nedsat arbejdsevne overhovedet at *opnå ret* til at blive selvstændig, hvis de ikke allerede er det, før behovet for et fleksjob viser sig. Vi taler jo om mennesker med meget store funktionsnedsættelser, som almindeligvis ikke *kan* arbejde så meget. Det er uhensigtsmæssigt at belægge muligheden for selvstændig fleksjobvirksomhed med så tunge barrierer på denne måde, al den stund at selvstændig virksomhed for fleksjobbere med vanskelige helbredsforhold ville *kunne* bidrage reelt til egen forsørgelse i et øget omfang, end et job hos en arbejdsgiver typisk ville kunne. Selvstændig virksomhed ville jo for nogle kunne give afbøde en del af den sygdomsbetingede nedsættelse af arbejdsevnen – fx fordi det i nogen grad ville levne mulighed for en større grad af fleksibilitet mht. arbejdstilrettelæggelse, arbejdstider, tilgængelighed, behandlingsbehov, lægekonsultationer, pauser og andre relevante skånehensyn. Det ville for nogen give den bedst mulige udnyttelse af de gode eller mindst ringe dage og mulighed for at passe et arbejde, uden at ovennævnte forhold går ud over den samlede arbejdstid. Den optimering af arbejdsevnen ville være til både fleksjobberens og samfundets gavn.

Det kan således undre, at man har valgt en lovtekst, som i praksis vil modarbejde lovforslagets formål om øget inklusion på arbejdsmarkedet og øget selvforsørgelse. Det er diskrimination af mennesker pga. handicap, at man sætter sådanne barrierer op, som betyder at mennesker netop pga. handicap ikke vil kunne opnå ret til fleksjob som selvstændig! Jeg skal minde beskæftigelsesministeren og beskæftigelsesudvalgets medlemmer om Handicapkonventionen (som Danmark har tiltrådt), som i artikel 27 vedr. arbejde og beskæftigelse siger:

1. Deltagerstaterne anerkender retten for personer med handicap til at arbejde på lige fod med andre, hvilket omfatter retten til at kunne tjene til livets ophold ved beskæftigelse, som de selv frit vælger eller påtager sig på et arbejdsmarked og i et arbejdsmiljø, der er åbent, inkluderende og tilgængeligt for personer med handicap. Deltagerstaterne skal sikre og fremme virkeliggørelsen af retten til arbejde (...), herunder gennem lovgivning, til bl.a.

f) at fremme mulighederne for selvstændig virksomhed, iværksætteri, udvikling af kooperativer samt etablering af egenvirksomhed,

Jeg anbefaler derfor, at alle fleksjobbere uden begrænsning skal kunne starte selvstændig virksomhed uanset om man før fleksjobgodkendelsen var selvstændig eller ej. Endvidere foreslår jeg, at man sætter det årlige tilskud op til mindst 180.000 kr. så det ville svare til det sammenlignelige indtægtsgrundlag ved ledighedsydelse.

Handicappolitisk: Reformen forskelsbehandler og diskriminerer pga. handicap

Dansk handicappolitik har i en årrække været baseret på fire hævdundne hovedprincipper: Ligebehandling, sektoransvarlighed, kompensation og solidaritet. Ligebehandlingsprincippet har formelt set været udgangspunktet for dansk handicappolitik siden 1993, og det er at så at sige det overordnede princip med de tre øvrige principper som bærende tre ben. Fleksjobordningen fra 1998 var oprindelig skabt ud fra en betragtning om ligebehandling. Kompensation er ikke et privilegium eller positiv særbehandling, men alene et forsøg på at udjævne et ulige udgangspunkt og give mulighed for, at mennesker kan være en del af fællesskabet – have ”lige muligheder”.

Den påtænkte reform er et direkte opgør med kompensationsprincippet målsætning om at kompensere funktionsnedsættelsen målt ud fra en overenskomstmæssig aflønning af arbejdsevnetabet. Nu kompenseres der kun for tabt indkomst med et kommunalt tilskud baseret på en reduceret dagpengesats,

og kompensationen falder markant og bliver til en overførselsindkomst frem for som i dag at indgå i en samlet løn. Fleksjobbere gøres både til arbejdstagere og klienter.

Omlægningen af modellen betyder, at fremtidige fleksjobbere skal i direkte konkurrence med de ordinært ansatte om jobbene og tilnærmelsesvist bliver en del af det ordinære deltidsarbejdsmarked. Det nye fleksjob er altså godt og vel lønnet som et deltidsjob. Da der samtidig bliver flere om at søge fleksjobansættelse på grund af udvidelsen af ordningen til mennesker med næsten ingen arbejdsevne, og da den vil blive relativt dyrere for arbejdsgivere, må man forvente, at det bliver væsentligt vanskeligere for fleksjobbere at få job. Og dem, som alligevel gør, vil blive økonomisk meget voldsomt ramt i forhold til deres evt. nuværende fleksjobløn – især, hvis de er veluddannede og udfylder en ansvarsfuld stilling. Opgøret med kompensationsprincippet er også et opgør med ligebehandlingsprincippet. Og en indførelse af løndumping for mennesker pga. handicap – endog lanceret samtidig med, at man i en anden aftale vil bekæmpe social dumping af andre grupper i samfundet, bl.a. polakker på arbejdsvisit.

Formanden for PTU, Holger Kallehauge, har i PTU's høringsvar af 4. september rejst en række spørgsmål til de juridiske aspekter af reformen og dens mangler/konsekvenser. Han konkluderer, at reformens målsætninger og konsekvenser er modstridende, og at reformen skaber snarere end fjerner barrierer til arbejdsmarkedet for mennesker med funktionsnedsættelser og dermed ikke opfylder målsætningerne i FN's Handicapkonvention. Han "... er for så vidt meget enig i regeringen og forligspartierne i, at der er et påtrængende behov for at gøre det danske arbejdsmarked meget mere åbent, inkluderende og tilgængeligt for mennesker med handicap, end det nu er og at bruge Handicapkonventionens bestemmelser som mål for en sådan arbejdsmarkedsreform, men det er jo desværre ikke det man har gjort med de lovforslag, man har sendt i høring". Jeg er meget enig med ham i denne udlægning!

Jeg må derfor appellere til ministeren og beskæftigelsesudvalget:

Gør det slet ikke indtryk på jer, at mange af de berørte personer af reformen vil opleve betydelige forringelser i deres mulighed for at opnå inklusion på arbejdsmarkedet – blandt andet fordi jeres opgør med kompensations- og ligebehandlingsprincipperne betyder forringelse af disse "muligheder"?

Gør det slet ikke indtryk på jer, at mange fleksjobbere har fundet en meningsfuld og værdig tilværelse med tilstræbte "lige muligheder" i forhold til bl.a. arbejdsmarkedet med den nuværende fleksjobordning, og at mange finder det direkte katastrofalt for deres fremtidsudsigter, hvad I har gang i med den påtænkte reform?

Har I gjort jer klart, at den kompensation, den gamle ordning har givet for funktionsnedsættelsen og fortolket som ½ eller 2/3 fuldtidsløn svarende til niveauet af funktionsnedsættelsen i arbejdsevnen, faktisk har muliggjort en tilknytning til arbejdsmarkedet, som ellers er meget svær at opnå med så voldsomt nedsat arbejdsevne, som der er tale om for disse mennesker (hvor førtidspension er det eneste alternativ) – og at det bl.a. er denne mulighed for arbejdstilknytning, forsørgelse og værdighed, som I er ved at sætte over styr?

Kender I Handicapkonventionen, herunder artikel 27 vedr. arbejde og beskæftigelse, som beskriver rettigheder for personer med handicap, der synes at relatere sig til et noget anderledes arbejdsmarked end det, lovforslaget peger frem imod? Mener I selv, at lovforslaget lever op til Handicapkonventionens mange bestemmelser?

Hvordan har I tænkt jer, at lovforslaget skal "sikre og fremme den fuldstændige virkeliggørelse af alle menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder for alle personer med handicap uden nogen form for diskrimination på grund af handicap", således som man fra Danmarks side har forpligtet sig til at gøre det i jf. med Handicapkonventionen, artikel 4?

Jeg henviser i øvrigt til følgende uddybende materiale:

Høringssvar til 1. runde fra STOP Fleksjobreformen, 24. september 2012:

<http://www.stopfleksjobreformen.dk/lovforslag-og-horing/stopfleksjobreformens-horingssvar.html>

Høringssvar til 2. runde fra STOP Fleksjobreformen, 19. oktober 2012:

<http://www.stopfleksjobreformen.dk/lovforslag-og-horing/2-horingssvar-fra-stop-fleksjobreformen.html>

En uretfærdig og ekskluderende reform, Social Politik 22. oktober 2012:

<http://socialpolitisk-forening.dk/en-uretfærdig-og-ekskluderende-reform/>

Reform af førtidspension og fleksjob: Høring sker for døve øren, Kritisk Debat 15. oktober 2012:

http://www.kritiskdebat.dk/articles.php?article_id=1194

Reform ekskluderer fleksjobberne fra fællesskabet, Kritisk Debat 15. august 2012:

http://www.kritiskdebat.dk/articles.php?article_id=1168

Den påtænkte reform af fleksjobordningen vil være til stor skade, kronik i Kristeligt Dagblad 28. juni 2012:

<http://www.kristeligt-dagblad.dk/artikel/468247:Kronik--Den-paataenkte-reform-af-fleksjobordningen-vil-vaere-til-stor-skade>

Med venlig hilsen

Lisbeth Riisager Henriksen

Medlem af STOP Fleksjobreformen og også bidragende til de to høringssvar herfra

Tlf. 2762 1691 / 8616 1691